

Een rooie aan de kant van de weg

Anne Tyler

**EEN ROOIE
AAN DE KANT
VAN DE WEG**

Vertaald door Peter Abelsen

2020 Prometheus Amsterdam

Oorspronkelijke titel *Redhead by the Side of the Road*

© 2020 Anne Tyler

© 2020 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en
Peter Abelsen

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio naar een
ontwerp van Penguin Random House UK

Foto auteur Michael Lionstar

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 4475 3

1

JE VRAAGT JE AF WAT er in het hoofd omgaat van een man als Micah Mortimer. Hij woont alleen, hij leeft teruggetrokken, hij heeft in steen gebeitelde gewoonten. Elke ochtend zie je hem om kwart over zeven de deur uit gaan voor zijn rondje hardlopen. Rond tien uur, halfelf, zet hij het magnetische bord met TECH HERMIT op het dak van zijn Kia. De tijd die hij aan zijn bezoeken kwijt is varieert, maar er gaat geen dag voorbij of er is wel een klant die van zijn diensten gebruik wil maken. In de middag kun je hem zijn werkjes zien verrichten rondom het appartementengebouw waar hij bijklust als conciërge. Dan veegt hij het voetpad aan, schudt de mat van de hal uit of overlegt met een loodgieter. Op maandagavond verrijdt hij de kliko's voor huisvuil naar het steegje waar de ophaaldienst ze de volgende dag komt legen, op woens-

dagavond de klike's voor papier, glas en gft. Om een uur of tien 's avonds dooft het licht achter de drie klampaampjes bij de plantenbedden van de voortuin. (Hij woont in het souterrain. Het is daar waarschijnlijk niet erg knus.)

Het is een lange, knokige man van begin veertig met een niet zo goede lichaamshouding – hoofd een beetje vooruit, schouders ietwat hangend. Gitzwart haar, maar als hij een paar dagen niet aan scheren toekomt, zijn de stoppels op zijn slapen grijs. Blauwe ogen, zware wenkbrauwen, holle wangen. Lippen die hij opeen lijkt te persen. Onveranderlijk gekleed in jeans en een t-shirt of sweatshirt, afhankelijk van het weer, met een sleets ogend bruinleren jack als het echt koud is. Afgetrapte bruine schoenen met ronde neuzen, sober als van een kostschooljongen. Ook zijn loopschoenen zijn pretentioze vuilwitte sneakers (niks lichtgevende strepen of gelzolen), en zijn shorts zijn op kniehoogte afgeknipte jeans.

Hij heeft een vriendin, maar ze lijken in hoge mate hun eigen levens te leiden. Je ziet haar af en toe met een afhaalmaaltijd naar zijn achterdeur lopen; op zaterdagochtenden zie je ze wel eens op pad gaan in de Kia, zonder het bord met TECH HERMIT. Hij lijkt er geen mannelijke vrienden op na te houden. Hij doet vriendelijk tegen de huurders, maar niet meer dan dat. Als ze hem zien, roepen ze een begroeting en krijgen een welwillend knikje en opgestoken hand in ruil, maar hij neemt zelden de moeite iets te zeggen. Niemand weet of hij familie heeft.

Het appartementengebouw staat in Govans – een bescheiden bakstenen kubus van drie verdiepingen aan de oostkant van York Road in noordelijk Baltimore, met links een vistent en rechts een zaak in tweedehandskleding. Parkeerterreintje erachter, gazonnetje ervoor. Een hoge en nogal lompe stoep, weinig meer dan een plaat beton, met een splinterige houten schommelbank waar geen sterveling ooit op zit, en een verticale rij deurbellen naast de groezelig witte deur.

Neemt hij ooit de tijd om bij zijn leven stil te staan? De zin ervan, de bedoeling? Beklemt het hem dat er de komende dertig tot veertig jaar amper verandering in lijkt te zullen komen? Niemand die het weet. En het staat haast wel vast dat niemand het hem ooit heeft gevraagd.

Op een maandag aan het eind van oktober zat hij nog aan zijn ontbijt toen de eerste klant al belde. Zijn ochtend verliep over het algemeen zo: hardlopen, douchen en dan een beetje opruimen. Hij verfoeide alles wat dit vertrouwde verloop verstoorde. Hij haalde zijn telefoon uit zijn zak en keek op het scherm: EMILY PRESCOTT, een oudere dame die zijn hulp al zo vaak had ingeroepen dat ze in zijn contactenlijst stond. Oudere dames gaven hem zijn makkelijkste karweitjes, maar stelden ook de lastigste vragen. Ze wilden altijd weten *waarom*. ‘Hoe kan zoiets nou gebeuren?’ vroegen ze. ‘Toen ik gisteravond naar bed ging was mijn computer nog tiptop en vanochtend deed-ie niets meer. En ik heb er niets mee gedaan, ik lag te slapen!’

‘Tja, ach, zulke dingen weet je nooit. Maar ik heb hem weer aan de praat,’ zei hij dan.

‘Maar waar was die reparatie nou voor nódig? Waarom deed-ie het opeens niet meer?’

‘Zulke vragen kun je maar beter niet stellen over computers.’

‘Waarom niet?’

Maar aan de andere kant, oudere dames waren wel zijn broodwinning, en deze woonde ook nog vlakbij in Homeland. Hij drukte op de groene knop en zei: ‘Tech Hermit.’

‘Mr. Mortimer?’

‘Spreekt u mee.’

‘Met Emily Prescott, weet u nog? Ik heb een noodgeval.’

‘Zeg het eens.’

‘Nou, mijn computer doet helemaal niets meer! Hij weigert gewoon alle dienst! Gaat niet naar websites en noem maar op, terwijl ik wel gewoon wifi heb!’

‘Heeft u geprobeerd hem te rebooten?’

‘Te wát?’

‘Uitzetten en dan weer aanzetten, zoals ik heb voorgedaan?’

‘Ah ja, even een time-out, noem ik dat.’ Ze liet er een zwak lachje op volgen. ‘Ja, heb ik geprobeerd, maar dat hielp niets.’

‘Oké,’ zei hij. ‘Zal ik om een uur of elf langskomen?’

‘Elf uur?’

‘Ja.’

‘Maar ik wilde een cadeautje kopen voor woensdag, als

mijn kleindochter jarig is, en dan moet ik het op tijd bestellen voor de gratis bezorging in twee dagen.’

Hij zweeg.

‘Goed,’ zei ze met een zucht, ‘elf uur dan. Ik wacht met smart. Weet u het adres nog?’

‘Jazeker.’

Hij verbrak de verbinding en nam een hap van zijn ge-roosterde boterham.

Zijn woning was ruimer dan je zou verwachten bij een souterrain. Een langgerekte woonkamer met open keuken, plus twee aparte kamertjes, om te werken en te slapen, en een badkamer. Het plafond was van een redelijke hoogte en op de vloer lagen niet al te beroerde plavuizen met ivoorkleurig marmermotief. Voor de bank lag een beige kleedje. De minimale raampjes vlak onder het plafond boden niet al te veel uitzicht, maar hij wist altijd wel of het zonnig was, en dat was het vandaag, en nu de bomen begonnen te verkleuren zag hij wat dorre blaadjes rond de wortels van de azaleastruiken. Misschien pakte hij daar vanmiddag even de hark voor.

Hij dronk de rest van zijn koffie, schoof naar achteren op zijn stoel en stond op om zijn bord en kopje in de gootsteen te zetten. Dit was zijn methode: zijn ontbijtspullen in een sopje terwijl hij de tafel en het werkblad in de keuken schoonveegde, de boter in de koelkast zette en zijn rolveger onder de tafel door haalde om eventuele kruimels te verwijderen. Stofzuigen deed hij op vrijdag, maar in de tussentijd wilde hij de vloer wel schoonhouden.

Op maandag, vanochtend dus, dweilde hij de vloer van de keuken en badkamer. ‘Hier kommt das mopp,’ zei hij toen hij heet water in de emmer liet lopen. Als hij ergens mee bezig was, praatte hij wel vaker in zichzelf, met een buitenlandse tongval, vandaag Duits. ‘Das mopp für die vloer.’ Het was niet nodig de badkamer eerst te stofzuigen, de vloer was nog schoon na de dweilbeurt van een week geleden. Micah huldigde de theorie dat als je verschil zag bij het schoonmaken (de salontafel opeens glimmend, het kleedje opeens pluisjesvrij) je te lang niet had schoongemaakt.

Micah ging er prat op hoe hij zijn woning onderhield.

Toen hij klaar was met dweilen, leegde hij de emmer in de gootsteen van de gemeenschappelijke wasruimte en zette de mop tegen de boiler. Hij ging weer naar binnen en wijdde zich aan de woonkamer, trok de plaid op de bank recht, klopte de kussens op en gooide de lege bierblikjes in de vuilnisbak. De kamer was spaarzaam gemeubileerd – de bank, de salontafel en een leunstoel van lelijk bruin kunstleer. Dat alles had er al gestaan toen hij erin trok; het enige wat hij had toegevoegd waren wat metalen muurplanken voor zijn computertijdschriften en handboeken. Wat hij verder nog las, meestal fantasy en biografieën, haalde hij gratis uit een openbaar boekenkastje op straat, waarin hij het na lezing terugzette. Anders had hij nog meer planken moeten ophangen.

De keukenvloer was intussen opgedroogd en hij waste de ontbijtspullen af, droogde ze en borg ze op. (Sommigen zouden ze aan de lucht hebben laten drogen, maar

Micah had een hekel aan de rommelige aanblik van borden en kopjes op een afdruiptrek.) Hij zette zijn bril op (die zonder montuur, voor autorijden), pakte zijn tas en het bord voor op zijn auto en vertrok door de achterdeur.

Zijn achterdeur bevond zich aan de achterkant van het gebouw, onder aan de betonnen treden die naar het parkeerterreintje voerden. Na die te hebben beklommen bleef hij even staan voor een indruk van het weer: warmer nu dan toen hij was gaan hardlopen, en het windje was gaan liggen. Hij had gelijk gehad zijn jack te laten hangen. Hij zette het bord met TECH HERMIT op zijn auto, stapte in, startte de motor en stak zijn hand op naar Ed Allen, die met zijn lunchtrommeltje naar zijn pick-up sjokte.

Als Micah achter het stuur van zijn auto zat, stelde hij zich graag voor dat hij werd gevolgd door een universeel bewakingssysteem dat hij Verkeersgod had gedoopt. Verkeersgod werd bemand door een leger van mannen in hemdsmouwen en groene petjes die elkaar regelmatig op de perfectie van Micahs rijvaardigheid wezen. 'Zie toch weer hoe hij zijn richtingaanwijzer aanzet terwijl er niet eens iemand achter hem rijdt,' zeiden ze dan. Micah liet nooit maar dan ook nooit na zijn richtingaanwijzer te gebruiken, zelfs niet op zijn eigen parkeerterreintje. Als hij gas gaf, deed hij dat met een denkbeeldig rauw ei onder zijn gaspedaal; als hij remde, kwam hij met een schier onmerkbaar vertraging tot stilstand. En als een andere weggebruiker op het laatste moment besloot zich op Micahs rijstrook te begeven, kon je erop rekenen dat Micah

vaart minderde en een hoffelijk ‘na u’-gebaar maakte. ‘Zie je dat?’ zeiden de mannen van Verkeersgod dan. ‘Echt een heer in het verkeer.’

Het maakte het autorijden wat minder saai.

Hij draaide Tenleydale Road op en parkeerde naadloos langs de stoepwand. Maar net toen hij zijn tas wilde pakken, ging zijn telefoon. Hij haalde hem uit zijn zak en schoof zijn autobril op zijn voorhoofd om het scherm te kunnen lezen. CASSIA SLADE. Dat was ongebruikelijk. Cass was zijn vriendin (een woord dat naar Micahs idee aan duidelijkheid te wensen overliet) en ze spraken elkaar nooit op dit uur. Ze zou nu aan het werk moeten zijn, overspoeld door kinderen uit groep 6. Hij drukte op de groene knop. ‘Wat is er?’ vroeg hij.

‘Ik word eruit gezet.’

‘Wat?’

‘Uit mijn flat.’ Ze had doorgaans een zachte, beheerste stem die Micah prettig vond om te horen, maar nu klonk er een intense gespannenheid in door.

‘Hoe kun je nu worden uitgezet?’ vroeg hij. ‘Het is jouw flat niet eens.’

‘Nee, maar Nan kwam vanochtend zomaar langs,’ zei ze. Nan was de feitelijke huurster van de flat, die sinds enige tijd bij haar verloofde woonde in een koopwoning bij de haven, maar ze had de huur nooit opgezegd, wat Cass eigenlijk niet snapte maar Micah wel (‘Je wilt toch een uitweg houden’). ‘Ze belde onverwachts aan,’ zei Cass. ‘Onaangekondigd, dus ik had geen tijd om de kat te verstoppen.’

‘O, de kat,’ zei Micah.

‘Ik hoopte nog dat hij zich niet zou laten zien. Ik maakte me zo breed mogelijk in de deuropening en hoopte dat ze niet wilde binnenkomen, maar ze zei: “Ik kom even snel mijn... wat is dát?” en ze keek langs me heen naar Whiskers die om de rand van de keukendeur naar haar terug zat te koekeloeren, doodleuk, terwijl hij normaal, je kent hem, als de dood is voor vreemden. Ik wilde uitleggen dat het niet mijn bedóeling was geweest een kat te nemen, dat hij op de vensterbank bij de benedendeur had zitten mauwen, maar Nan zei: “Dat doet er niet toe, je weet toch dat ik hartstikke allergisch ben? Al stap ik maar een kamer in waar een maand tevoren een kat is geweest,” zei ze, “één enkele kattenhaar ergens in een vloerkleed, en ik... o, god, ik voel nu al hoe mijn keel wordt dichtgesnoerd!”, en ze deed een stap achteruit de gang in en weerde me af toen ik met haar mee wilde lopen. “Wacht even!” zei ik, maar zij zei: “Je hoort van me,” en je weet wat dát betekent.’

‘Nee, ik heb geen idee wat dat betekent,’ zei Micah. ‘Ze belt je waarschijnlijk vanavond op om je uit te kaffen, en dan bied jij je excuses aan en dat is dan dat. Maar Whiskers zul je wel moeten wegdoen, denk ik.’

‘Ik kán Whiskers niet wegdoen! Hij begint zich eindelijk op zijn gemak te voelen bij me!’

Micah kende Cass als een nuchtere vrouw, dus dat met die kat had hem van meet af aan verbaasd. ‘Luister nou even,’ zei hij, ‘dit is allemaal veel te voorbarig. Ze heeft alleen nog maar gezegd dat ze van zich zal laten horen.’

‘Waar zou ik heen moeten?’ zei Cass.

‘Niemand zegt dat je ergens anders heen moet.’

‘Nog niet, nee!’

‘Nou, wacht even met pakken tot ze het wél zegt, oké?’

‘Je vindt niet zomaar een plek waar huisdieren zijn toegestaan,’ zei Cass alsof ze hem niet had gehoord. ‘Straks word ik nog dakloos.’

‘Cass, er zijn hónderden mensen met huisdieren in Baltimore. Je zult heus wel iets nieuws vinden, geloof me.’

Ze zweeg. Hij kon joelende kinderstemmen horen. Het was waarschijnlijk pauze en ze stond op de speelplaats van de school.

‘Cass?’

‘Nou, bedankt voor je aandacht,’ zei ze kortaf en ze verbrak de verbinding.

Hij staaarde een ogenblik naar het scherm, zette zijn bril weer op zijn neus en stak de telefoon in zijn zak.

‘Ben ik niet het domste kippetje van al uw klanten?’ vroeg mevrouw Prescott.

‘Nee hoor, zeker niet,’ zei hij naar waarheid. ‘U staat niet eens in de top tien.’

Haar woordkeus deed hem glimlachen, want ze had inderdaad wel iets van een kip met haar ronde hoofdje en volle mond, de bolling van haar boezem-plus-buik en de dunne beentjes daaronder. Zelfs thuis droeg ze schoenen met hakjes die haar een wat schokkerige tred gaven.

Micah zat op de vloer onder haar cilinderbureau, een kolossaal ding met een verbluffend klein werkblad. (Men-

sen zetten hun computer op de ongemakkelijkste plekken, alsof het nog steeds niet was doorgedrongen dat ze niet langer met een vulpen schreven.) Hij had twee kabeltjes losgetrokken uit de wirwar rond de beveiligde stekkerdoos – een met het etiket MODEM en het andere met ROUTER, in zijn eigen resolute blokletters, en hij keek naar de secondewijzer van zijn polshorloge. ‘Oké,’ zei hij ten slotte. Hij sloot de modemkabel weer aan en keek opnieuw naar zijn secondewijzer.

‘Mijn vriendin Glynda, hè, u kent haar niet,’ babbelde mevrouw Prescott, ‘die blijf ik maar aanraden om contact met u op te nemen. Glynda is báng voor haar computer! Ze gebruikt hem alleen voor e-mail en ze wil hem geen enkele “informatie” geven, zoals ze dat uitdrukt. Ik heb haar over uw boekje verteld.’

‘Mm-hm,’ zei Micah. Zijn boek heette *First, Plug It In*. Het was een van de best lopende titels van Woolcott Publishing, maar dat was maar een plaatselijk uitgeverijtje en hij had niet de illusie dat zijn boek hem rijk zou maken.

Hij sloot de routerkabel ook weer aan en wurmde zich onder het bureau vandaan. ‘Dit is het zwaarste onderdeel van mijn werk,’ zei hij terwijl hij zich op zijn knieën werkte en zich aan de rand van het bureau overeind trok.

‘Foei toch, u bent veel te jong om zoiets te zeggen,’ zei mevrouw Prescott.

‘Jong? Ik word al vierenveertig, hoor.’

‘Dat bedoel ik maar,’ zei mevrouw Prescott. ‘Ik vertel-

de Glynda dat u soms ook les aan huis geeft, maar ze zei dat ze alles zou vergeten voor u goed en wel de trap af was.'

'Daar zou ze best eens gelijk in kunnen hebben,' zei Micah. 'Ze kan beter mijn boek kopen.'

'Maar lessen zijn zoveel meer... o, kijk nu eens!'

Ze staaarde naar haar monitor met haar handen tegen haar wangen. 'Amazon!' kwinkelerde ze.

'Yep. Nou, heeft u gezien wat ik deed?'

'Ik eh, nee, niet echt.'

'Ik heb uw computer uitgezet, de modemkabel losgetrokken, en toen de routerkabel. Kijk, ziet u de etiketjes?'

'O, meneer Mortimer, dat onthoud ik allemaal niet!'

'Zoals u wilt,' zei hij. Hij pakte zijn klembord van haar bureau en schreef de rekening uit.

'Ik denk erover een Afrikaans-Amerikaanse baby pop voor mijn kleindochter te bestellen,' zei mevrouw Prescott. 'Wat denkt u, zou dat leuk zijn?'

'Is uw kleindochter Afrikaans-Amerikaans?'

'Nee, natuurlijk niet.'

'Dan lijkt het me een beetje raar.'

'O, gunst, dat zou ik niet willen!'

Hij scheurde het bovenste velletje van de rekening en reikte het haar aan. 'Ik vind het bezwaarlijk hier geld voor te vragen,' zei hij. 'Ik heb amper wat gedaan.'

'Niets daarvan,' zei ze. 'U heeft me enorm uit de brand geholpen! Die rekening zou driemaal hoger moeten zijn.' En ze liep weg om haar chequeboek te pakken.

Zelfs al vroeg hij driemaal zoveel, dacht hij op weg naar

huis, dan kon hij nog niet rondkomen van dit baantje. Maar aan de andere kant was het wel leuk werk, en hij was zijn eigen baas. Micah was er niet dol op verteld te krijgen wat hij moest doen.

Er was ooit meer van hem verwacht. Hij was de eerste in zijn familie die naar de universiteit ging. Zijn vader had bomen gesnoeid voor Baltimore Gas and Electric en zijn moeder was serveerster geweest, wat zijn vier zussen nog steeds waren. Zij hadden Micah als hun grote trots gezien. Tot hij ophield dat te zijn. Om te beginnen had hij allerlei baantjes moeten nemen om zijn beurs aan te vullen, wat zijn weerslag had gehad op zijn studieresultaten. Maar belangrijker was dat hij zich een studie heel anders had voorgesteld. Hij had een instituut verwacht dat hem alle antwoorden zou bieden, één enkele en sluitende Theorie van Alles om zijn wereld op in te richten, maar het leek eerder een verlenging van de high-school: dezelfde leerkrachten voor de klas, die hun lesstof oeverloos herhaalden, dezelfde studenten die zaten te gapen, friemelen en fluisteren tijdens de colleges. Hij was al snel zijn geestdrift verloren. Hij deed maar wat. Hij veranderde tweemaal van hoofdvak en belandde ten slotte bij Computerwetenschappen, dat tenminste iets concreets bood, iets van wel of niet, zwart of wit, net zo logisch en consequent als een potje domino. Halverwege zijn vierde jaar, dat hij in vijf jaar had bereikt, hield hij ermee op om een softwarebedrijfje te starten met een jaargenoot die Deuce Baldwin heette. Deuce leverde het geld en Micah het denkvermogen, en dan met name een

zelfbedacht programma om e-mail te sorteren en archiveren. Dat zou nu volstrekt achterhaald zijn, de wereld was zoveel verder, maar destijds had het in een heuse behoefte voorzien, wat het des te spijtiger maakte dat er met Deuce niet viel om te gaan. Gasten met geld, allemaal hetzelfde! Altijd de baas spelen en de diva uithangen. Het was van kwaad tot erger geworden totdat het echt niet meer te harden was en Micah ermee kapte. Hij had niet eens zijn programma kunnen meenemen omdat hij niet zo snugger was geweest er persoonlijk de rechten op te claimen.

Hij draaide zijn plek op het parkeerterreintje in en zette de motor af. Volgens zijn horloge was het dertien voor twaalf. 'Volmaakt,' prevelde Verkeersgod bewonderend. Micah was de hele rit foutloos gebleven, niet de minste hapering of correctie.

Ja, het leven was best goed. Hij had geen enkele reden voor onbehagen.

Een man wilde zijn computer virusvrij hebben en een buurtsuper wilde een onlinebetaalsysteem, en tussendoor nam Micah een kijkje bij een defecte wandschakelaar in 1B. 1B was Yolanda Palma, een theatraal ogende vrouw van voor in de vijftig met een volumineuze donkere haardos en een treurig, uitgezakt gezicht. 'En, hoe gaat het nu met jou?' vroeg ze terwijl ze hem met zijn spanningszoeker aan de slag zag. Ze deed altijd alsof Micah een oude vriend was, wat niet het geval was. 'O,' zei hij, 'z'n gangetje.' Maar hij had net zo goed niets kunnen

zeggen, want ze ging al verder met: ‘Ik probeer het toch maar weer. Heb me ingeschreven op een nieuwe dating-site. Sommige mensen leren het nooit, hè?’

‘En, hoe gaat dat?’ vroeg hij. De schakelaar was zo dood als een pier.

‘Nou, gisteravond wat gedronken in Swallow at the Hollow, met een makelaar in onroerend goed. Hij had in zijn profiel gezet dat hij één tachtig was, maar je weet wat je dan verwachten kunt. En er mochten ook wel wat pondjes af, maar ja, wie ben ik om dat te zeggen, nietwaar? Maar goed, hij bleek pas drieënhalve week gescheiden te zijn. Drie en een hálf, alsof hij de dagen telde, en niet met plezier. Alsof die scheiding een persoonlijk drama was geweest. En hij moest zo nodig uitgebreid vertellen hoe mooi zijn ex wel niet was, dat ze fotomodel had kunnen zijn, maatje zesendertig, en alleen maar schoenen met naaldhakken. En dat haar achillespezen daardoor waren ingekort of zo, en dat ze daar jubeltenen aan had overgehouden. Als ze ’s nachts naar de wc moest en blootsvoets door het huis liep, deed ze zelfs dat op haar tenen. Hij vertelde het alsof het aantrekkelijk was, maar ik zag iemand voor me die op een soort van hoeven liep, weet je wel?’

‘Ik denk dat ik hier een nieuwe schakelaar voor moet halen,’ zei Micah, ‘anders kom ik niet veel verder.’

Ze stak een sigaret op en moest de rook uitblazen voordat ze weer kon spreken. ‘Oké,’ zei ze toen ze haar aansteker in haar broekzak had laten glijden. ‘Dus we nemen één drankje en ik zeg dat ik maar weer eens op huis aan

moet. “Jouw huis?” zegt-ie. “Ik ging ervan uit dat we naar mijn huis zouden gaan.” En hij buigt zich voorover, legt een hand op mijn knie en gaat me doordringend zitten aankijken. Ik kijk terug, maar ben helemaal verstard. Ik kan geen woord uitbrengen. En uiteindelijk haalt-ie zijn hand weer weg en zegt: “Of niet, natuurlijk.”

‘Ha,’ zei Micah.

Hij schroefde het wandplaatje van de schakelaar terug. Yolanda keek toe en wuifde de rook weg die ze uitblies. ‘Vanavond een tandarts,’ zei ze.

‘Je gaat gewoon door?’

‘Deze is nooit getrouwd geweest. Geen idee of dat een voordeel is of een nadeel.’

Micah bukte zich om zijn schroevendraaier in zijn gereedschapstas te leggen. ‘Het kan wel een dag of twee duren tot ik tijd heb om naar de ijzerhandel te gaan.’

‘Ik ben thuis, hoor,’ zei ze.

Dat was ze altijd, volgens hem. Hij vroeg zich af hoe ze in haar onderhoud voorzag.

Toen ze hem uitliet, vroeg ze: ‘Wat denk je?’ en ze grijnsde breeduit haar tanden bloot, die verrassend groot waren, met extreem rechte randen, als een dubbele rij pi-anotoetsen.

‘Wat denk ik van wat?’ zei hij.

‘Zou ik in de smaak vallen bij een tandarts?’

‘O, vast en zeker,’ al vermoedde hij dat een tandarts ook wel iets op haar rookgedrag aan te merken zou hebben.

‘Hij klonk heel aardig toen hij me appte,’ zei ze.

En ze klaarde helemaal op, alle uitgezakttheid verdween uit haar gezicht.

Op maandagavond zag hij Cass in principe nooit, maar zijn laatste telefoontje van de dag was van een chiropodiepraktijk buiten de ringweg gekomen, en toen hij terugreed viel zijn oog op het krabbelige rood met witte logo van zijn favoriete barbecuerestaurant. Hij draaide in een opwelling het parkeerterrein op en stuurde Cass een appje. *Zullen we samen eten? Dan neem ik wat mee van Andy Nelson.* Ze antwoordde onmiddellijk, was kennelijk al thuis van school. *Goed idee!* Dus zette hij de motor af en liep naar binnen om zijn bestelling te doen.

Het was al na vijven en hij stond in een slingerende rij met werklieden in overall, jonge stelletjes die niet van elkaar af konden blijven en geteisterd ogende vrouwen met hun lawaaiige kroost. De geuren van barbecuerook en azijn maakten hem hongerig; zijn lunch was een dubbele boterham met pindakaas en rozijnen geweest. Hij bestelde uiteindelijk tweemaal zoveel als hij normaal zou hebben gedaan: niet alleen spareribs, maar ook boerenkool en gebakken aardappelpartjes en vers maisbrood, genoeg voor twee plastic tassen. De rit over de snelweg was een kwelling met geuren die van de achterbank kwamen.

De spits was in volle gang en de autoradio waarschuwde voor opstoppen, maar Micah zette zijn geest op non-actief en liet zijn handen losjes op het stuur rusten. De heuvels in de verte leken te roesten, zag hij. In één nacht tijd hadden de bomen een wazig oranje kleur aangenomen.